

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 maja 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, w sprawie o sygn. akt I C 522/17 z powództwa D. P. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 9 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałej części
3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.045,86 tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 496,45 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazał ściągnąć od D. P. na rzecz Skarbu-Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 131,98 zł tytułem pozostałej części nieuiszczonych kosztów sądowych

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją strona pozwana, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

- 1) obrazę przepisów postępowania, mając wpływ na jego treść, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. i art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c., poprzez dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, w tym poprzez pominięcie dokumentu pn. „Historia choroby - wywiad” z dnia 04 października 2015 r., która ma moc dokumentu urzędowego, a powód nie obalił domniemania wynikającego z w/w dokumentu zgodnie z regułami k.p.c., a w którym to dokumencie wskazano bezsprzecznie, że powód „Podaje, że dniu dzisiejszym wypił jedno piwo.”, co skutkowało błędnym ustaleniem, iż pozwana ponosi odpowiedzialność ubezpieczeniową za zdarzenie z dnia 04 października 2015 r., gdy tymczasem odpowiedzialność pozwanej jest wyłączona w oparciu o § 5 ust. 3 pkt. 3 i 7 Ogólnych Warunków Dodatkowego (...) Powstania Trwałego Uszczerbku na Zdrowiu (dalej (...));
- 2) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c., poprzez błędną, dowolną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, ocenę dowodu z zeznań powoda i świadków: E. G., P. Z., Ł. W., E. P., P. P. i K. P. i uznanie ich za w pełni wiarygodne w zakresie w jakim świadkowie wskazywali, że powód nie spożywał w krytycznym dniu alkoholu mimo, że osoby te są osobami bliskimi dla powoda i nie byli naoczniymi świadkami krytycznego zdarzenia lub nie mieli bezpośrednio kontaktu z powodem w chwili zdarzenia, co winno skutkować podejściem do zeznań powoda i zeznań świadków bliskich dla powoda z dużą dozą ostrożności. Natomiast z depozycji świadka K. P. nie wynika wcale kategorycznie, że powód dnia 04 października 2015 r. nie spożywał alkoholu, zwłaszcza, że przeczą temu zapisy dokumentu pn. „Historia choroby - wywiad” z dnia 04 października 2015 r., która ma moc dokumentu urzędowego, co skutkowało błędnym ustaleniem przez Sąd I instancji, iż pozwana ponosi odpowiedzialność ubezpieczeniowa za w/w zdarzenie ubezpieczeniowe, gdy tymczasem odpowiedzialność pozwanej jest wyłączona w oparciu o § 5 ust. 3 pkt. 3 i 7;
- 3) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj.: naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii i zeznań powoda świadków: E. G., P. Z., Ł. W., E. P., P. P. i K. P., która doprowadziła do błędnego ustalenia, że powód, wskutek zdarzenia z dnia 04 października 2015 r., doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku Wypadku w rozumieniu § 1 ust. 1 pkt 18 Ogólnych Warunków Grupowego (...) (dalej jako OWU), w sytuacji gdy zdarzenie to nie spełnia zawartej w ww. postanowieniu OWU definicji wypadku, a tym samym nie zaistniało zdarzenie ubezpieczeniowe;
- 4) naruszenie art. 322 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. oraz art. 229 k.p.c. poprzez przez zastosowanie przepisu art. 322 k.p.c. w niniejszej sprawie, jakkolwiek nie zaistniały przesłanki przewidziane w jego dyspozycji i bezzasadne przyjęcie przez Sąd I instancji stopnia trwałego uszczerbku ortopedycznego wynosi 20 % wskazując, że rzekomo

strona pozwana nie kwestionowała ustalenia uszczerbku ortopedycznego, podczas gdy pozwana od samego początku zarzucała nieudowodnienie przez powoda roszczenia tak co do zasady jak i wysokości, w tym pozwana podnosiła, że uszczerbek doznany przez powoda nie tylko nie wynosi 20 % ale, że w ogóle ma cech Wypadku w rozumieniu OWU. Nadto w niniejszej sprawie, wbrew stanowisku Sądu I instancji nie stało na przeszkodzie, aby powód stawiał się na badanie wyznaczone przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii celem ustalenia stopnia trwałego uszczerbku ortopedycznego;

5) naruszenie art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 227 k.p.c., poprzez bezzasadne:

a) pominięcie wniosku dowodowego pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wizji lokalnej miejsca, w którym nastąpiło w dniu 05 października 2015 r. zdarzenie w wyniku którego powód doznał uszczerbku skutkującego rozpoznaniem u niego złamania wieloodłamowego obu kości piętowych z przemieszczeniem oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu ortopedii, jako rzekomo nieprzydatnego do rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy dowody te mają istotne znaczenie dla okoliczności niniejszej sprawy i zostały zgłoszone bez zbędnej zwłoki, tj. w odpowiedzi na pozew i miały na celu ustalenie:

- w jaki sposób doszło do w/w zdarzenia i czy nosi ono cechy wypadku w rozumieniu (...), oraz

- czy spożywanie alkoholu przez powoda miało wpływ na to, iż powód spadł z podestu w dniu 04 października 2015 r.; a tym samym na okoliczności wyłączenia odpowiedzialności pozwanego z tytułu zdarzenia na które powołuje się powód;

b) pominięcie wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii co skutkowało błędnym ustaleniem, iż pozwana ponosi odpowiedzialność ubezpieczeniową za trwały uszczerbek w wyniku wypadku, gdy tymczasem ustalenie powyższych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych

6) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 805 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 829 k.c. i art. 6 k.c., poprzez niewłaściwe zastosowanie i uwzględnienie powództwa, w sytuacji gdy brak było podstaw do przyjęcia odpowiedzialności pozwanej za wypłatę świadczenia, gdyż odpowiedzialność pozwanej została wyłączona w oparciu o § 5 ust. 3 pkt. 3 i 7 Ogólnych Warunków Dodatkowego (...) Powstania Trwałego Uszczerbku na Zdrowiu (dalej (...)), a powód nie udźwignął ciężaru dowodowego w zakresie wykazania, iż w sprawie wystąpiło zdarzenie ubezpieczeniowe w postaci Wypadku w rozumieniu § 1 ust. 1 pkt. 18 OWU.

Biorąc powyższe pozwana wniosła o:

ponowne dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wizji lokalnej miejsca, w którym nastąpiło w dniu 05 października 2015 r. zdarzenie w wyniku którego powód doznał uszczerbku skutkującego rozpoznaniem u niego złamania wieloodłamowego obu kości piętowych z przemieszczeniem oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu ortopedii, w szczególności na okoliczność:

- w jaki sposób doszło do w/w zdarzenia i czy nosi ono cechy wypadku w rozumieniu (...), oraz

- czy spożywanie alkoholu przez powoda miało wpływ na to, iż powód spadł z podestu w dniu 4 października 2015 r.; przy czym wnoszę, aby wizja lokalna odbyła się z udziałem biegłego sądowego z zakresu ortopedii w wypadku dopuszczenia przez tut. Sąd zawnioskowanego przez powoda dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii;

W oparciu o tak przedstawione zarzuty strona pozwana wniosła o:

1) zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz obciążenie kosztami sądowymi wyłącznie powoda;

2) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu

W odniesieniu do zarzutu naruszenia dyspozycji art. 233 k.p.c. wskazać należy, że zgodnie z jego treścią Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena materiału obwodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. ani nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w ramach swobody sądu (por. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. III CKN 4/98). Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego udałoby się wysnuć wnioski odmienne. Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może też polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r., sygn. II CKN 572/99, oraz w wyroku z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00).

Mając na uwadze powyższe nie można podzielić twierdzeń strony skarżącej jakoby powód w dniu zdarzenia był nietrzeźwy wywodzonych ze wzmianki w wywiadzie historii choroby, że powód miał wypić jedno piwo. Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia, iż przedmiotowa wzmianka została najprawdopodobniej wpisana omyłkowo, wynika to zarówno z zeznań świadków E. G. i P. Z.. Zeznania lekarza, K. P. także nie potwierdzają stanu po użyciu alkoholu, świadek nie był w stanie potwierdzić prawdziwości tej zmianki ani okoliczności dla których została ona wpisana. Co więcej nie przeprowadzono, też żadnych badań na obecność alkoholu we krwi powoda, co również wskazuje, iż stan trzeźwości powoda nie budził wątpliwości. Nadto nawet przyjmując, że powód oświadczył, że „wypił jedno piwo” to nie dowodziło by to, że w chwili wypadku był pod wpływem alkoholu. Nie ma w sprawie bowiem żadnych dowodów czy też wzmianek co do wielkości tego piwa i jego „mocy”.

Ustalenia te wykluczają powoływanie się przez apelanta na okoliczność wymienioną w § 5 ust 3 pkt.7 (...) statuującego, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku zostaje wyłączona dla zdarzeń powstałych w związku z zatruciem lub działaniem ubezpieczonego pod wpływem alkoholu, narkotyków lub substancji toksycznych oraz w wyniku schorzeń spowodowanych tymi substancjami wykluczając przypadki zażycia tych środków zgodnie z zaleceniami lekarza. W konsekwencji czyni to zarzuty naruszenia przez Sąd dyspozycji art. 805 k.c. § 1 i 2 w zw. z art. 829 k.c. bezpodstawnymi.

Jeśli chodzi o zarzut dotyczący bezzasadnego przyjęcia przez Sąd I instancji trwałego uszczerbku ortopedycznego w wysokości 20 % w oparciu o art. 322 k.p.c., podczas gdy w przekonaniu skarżącej wskazana wysokość jest nie tylko przeszacowana, ale i bezpodstawna, bowiem w ogóle nie doszło do wypadku w rozumieniu OWU, a sam przepis art. 322 k.p.c. nie mógł mieć w okolicznościach sprawy zastosowania. Sąd uznał to stanowisko apelantki za błędne, jako że prawidłowo oceniono uszczerbek na zdrowiu powoda, wynika on bezpośrednio z powszechnie dostępnej (choćby na stronie internetowej) tabeli norm oceny procentowej trwałego uszczerbku na zdrowiu wydaną przez skarżącą. W tej tabeli pod pozycją 168 pkt. znajdziemy regulację dotyczącą złamania kości śródstopia - w zależności od przemieszczeń, zniekształcenia stopy, zaburzeń statycznie - dynamicznych i innych zmian: a w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje pkt. c, dotyczący złamania trzech i więcej kości śródstopia - w zależności od zniekształceń i zaburzeń czynnościowych. Dla takiego stanu faktycznego stopień uszczerbku jest oszacowany uznaniowo od 10 do 20%. Tym samym wyliczona przez Sąd wielkość mieści się w granicach obowiązującej strony umowy tabeli, przez co jego ustalenia należało uznać za prawidłowe. Nadmienić, też można, że owe 20 % koreluje z ustaleniami samej skarżącej, bowiem właśnie na taką wartość został oszacowany uszczerbek na zdrowiu powoda, za który przysługiwać miało świadczenie w kwocie 12.000 zł., które później zostało zakwestionowane przez skarżącą na podstawie informacji o spożyciu alkoholu przez powoda w karcie historii choroby, o której była już mowa wcześniej.

Gdy chodzi o kwestionowanie opinii biegłej psychiatry, która oceniła u powoda 6 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu, wynikający z traumatycznych przeżyć powoda na skutek przebytego urazu, to także tu Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia wiarygodności i trafności oceny biegłej. Jej opinię i szacunki należało podzielić tym bardziej, iż we wspomnianej już tabeli norm oceny procentowej trwałego uszczerbku na zdrowiu pod pozycją nr 10 dot. nerwic w pkt. b, dotyczącym konkretnie nerwic po ciężkim uszkodzeniu ciała - w zależności od stopnia zaburzeń, to również tu zastosowano uznaniowy stopień oceny uszczerbku od 2 do 10 %. W rezultacie ocena biegłej, także mieściła się w granicach jakie dla tego rodzaju zdarzenia ubezpieczeniowego przewidywała strona pozwana w swojej tabeli. Nadto biegła psychiatra jasno wskazała, iż uszczerbek na zdrowiu powoda miał charakter długotrwały, a nie jak powołuje w pkt.3 apelacji skarżąca trwały charakter.

W odniesieniu do powtarzającego się zarzutu strony pozwanej, iż przedmiotowe zdarzenie nie spełnia definicji wypadku w rozumieniu OWU, co miało sprawić, że w ogóle nie zaistniało zdarzenie ubezpieczeniowe, to trzeba stwierdzić bezpodstawność takiego stanowiska. Zgodnie z OWU przez „wypadek” rozumie się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powstałe w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia i dodatkowych umów ubezpieczenia. Nie budził wątpliwości fakt zawarcia powoda z pozwanym umowy grupowego ubezpieczenia pracowniczego jak i okoliczność, że w dniu zdarzenia był on objęty ochroną z tego tytułu. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji w odniesieniu do uznania zaistniałego zdarzenia z 4 października 2015 r. jako wypadku, bowiem fakt poślizgnięcia się przez powoda, który doprowadził do niefortunnego upadku z podestu na skutek którego powód doznał tak rozległych obrażeń nie dało się przewidzieć. Przebieg tego zdarzenia miał charakter nagły i był wywołany przez przyczyny zewnętrzne, bowiem jak ustalono powód nie spożywał alkoholu ani nie był pod wpływem żadnych innych środków odurzających w dniu zdarzenia. W efekcie prowadzi to do konkluzji, że w przedmiotowej sprawie miał miejsce wypadek, który wyczerpywał dyspozycję § 1 ust. 2 pkt. 18 OWU.

Odnosząc się do kwestii pominiętego dowodu z opinii biegłego ortopedy i oględzin miejsca zdarzenia, to w odniesieniu do drugiego nich zauważyć należy jego nieprzydatność. A to z uwagi na fakt, iż konieczne byłoby przeprowadzonej eksperymentu procesowego dla odpowiedzi na zadane tezy dowodowe, co w przypadku niniejszej sprawy jest fizycznie niemożliwe, bowiem nie sposób sobie wyobrazić symulacji potknięcia się skutkującego upadkiem z podestu celem oceny czy wystąpią każdorazowo obrażenia jak w przypadku powoda. Tym samym przeprowadzenie tego typu dowodu byłoby tak niemożliwe jak i całkowicie bezcelowe. Gdy chodzi o niewydanie opinii przez biegłego ortopedę, to była ona podyktowana faktem przebywania powoda podówczas za granicą, co sprawiło, iż nie stawił się na wyznaczone badanie. Mimo to wydanie tej opinii w przedmiotowej sprawie nie było konieczne, bowiem tezy dowodowe na jakie chciał uzyskać odpowiedź skarżący zostały już dostatecznie wyjaśnione na podstawie zeznań świadków, lekarzy prowadzących w tym lekarzy komisji lekarskiej wyznaczonej przez ubezpieczyciela oraz samego pokrzywdzonego. Z powyższych względów należało uznać wnioski dowodowe w postaci dokonania oględzin miejsca zdarzenia jak i opinii ortopedy jako nieprzydatnych. Pierwszy, gdyż nie mógłby się odbyć, natomiast drugi bo odnosiłby się do kwestii już dostatecznie udowodnionych.

W kontekście wcześniejszych uwag należy stwierdzić, że wbrew wywodom apelanta w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. ani innych powołanych w apelacji przepisów. A przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 zł. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda w postępowaniu apelacyjnym ustalone w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 poz.1800).